

de 4
van Westwijk

De verborgen
buit

Tekst © 2008 Manon Spierenburg en Moon, Amsterdam
Illustraties © 2008 Elly Hees
Vormgeving Elly Hees

ISBN 978 90 499 2271 9
ISBN 978 90 488 3006 0 (E-BOOK)
NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

de 4
van Westwijk

De verborgen buit

Manon Spiereburg

met illustraties
van Ely Hees

Een vreemde ontmoeting

‘Christina Appelboom, als je niet onmiddellijk hier komt, dan zwaait er wat!’

Chris dook in elkaar. Ze had zich samen met haar hond Koesja verstoppt in haar slaapkamer. Ze staarde door de openslaande deuren de tuin in. De tuin liep helemaal achterin over in een brede duinenrij. Daarachter lag het strand. Chris woonde alleen met haar vader en moeder in het grote huis. Broertjes en zusjes had ze niet, maar daar zat ze niet mee. Ze had haar hond en daar had ze genoeg aan.

Chris had er een gezonde hekel aan dat haar moeder haar Christina bleef noemen. Ze had haar al honderd keer gezegd dat ze het een truttige naam vond. Niet dat haar moeder zich daar iets van aantrok. Die had het veel te druk met de nieuwe burens wijns te maken dat de familie Appelboom onvoorstelbaar deftig en sjiek was. Mevrouw Appelboom was helemaal vlekkelig geworden van opwindings toen ze had gehoord dat niemand minder dan de nieuwe burgemeester van Westwijk in het huis naast hen zou komen wonen. ‘Christííína?!’

De stem van Chris’ moeder klonk inmiddels tamelijk sireneachtig. Koesja hijgde en sloeg met zijn staart

op de vloer. Hij keek Chris aan. Hoorde ze dan helemaal niet dat ze geroepen werd? Hij duwde zijn neus tegen haar hand en jankte. Chris aaide hem over zijn kop.

‘Ik hoor haar wel,’ zei ze. ‘Ze horen haar drie straten verderop nog wel. Maar als we nu komen, trekt ze me waarschijnlijk een roze jurkje met een bijpassend strikje aan en duwt ze ons zó het huis van de nieuwe burgemeester binnen. Dan moeten we doen alsof we zó ontzettend belangrijk zijn dat we zowat omvallen van gewichtigheid.’

Koesja jankte.

‘Dat bedoel ik,’ zei Chris. ‘Kom op, we gaan er mooi vandoor!’

Chris wipte van haar bed en deed zo zachtjes mogelijk de deuren naar de tuin open. Ze sloop langs de keurig aangeharkte gazons met rododendrons en hortensia’s. Ze hoorde haar moeders stem nog steeds toen ze bij de wilde braamstruiken achter in de tuin aangekomen was.

‘Christina, je doet nú wat je gezegd wordt of ik vertel het tegen je vader!’

Chris zag het woedende hoofd van haar moeder uit het keukenraam steken. Lekker deftig, maar niet heus. Snel glipte ze achter de struiken langs. Koesja rende luid blaffend achter haar aan.

Het huis van de familie Appelboom stond boven op een woeste duinenrij. Het was een mooi oud huis met

wit geschilderde muren, groene luiken voor de ramen en een rieten dak. Het zag er van de buitenkant ontzettend gezellig uit. Dat het er binnen een stuk minder gezellig aan toe ging, wist bijna niemand. Om dat zo te houden, zorgde Chris ervoor dat ze nooit iemand mee naar huis nam. Ze had al genoeg problemen op school en met de andere kinderen, en ze wilde zichzelf niet nog meer narigheid op de hals halen.

Aan de voorkant van het huis was de straat. Aan de achterkant kon je over een zandpad door de duinen zo bij het strand komen. Er stonden maar een paar huizen in dit gedeelte van Westwijk aan Zee. Een heel stuk verderop begon de boulevard pas. Daar stonden de flats, de hotels en alle restaurants en discotheken.

Chris woonde haar hele leven al in Westwijk. In de winter was het een rustig plaatsje met een handjevol inwoners, waardoor bijna iedereen elkaar kende.

Er gebeurde zo weinig opwindends in Westwijk dat alles wát er gebeurde meteen als wereldnieuws werd gezien. De Westwijkers namen de roddels door bij de bakker, de slager en natuurlijk bij Snackpoint Charlie, de friettent.

Maar in de zomer veranderde het kustplaatsje in een gekkenhuis. Duizenden toeristen kwamen elk jaar op het strand en de zee af. De campings en de hotels liepen vol. Veel Westwijkers verhuurden voor een klein vermogen een kamer van hun eigen huis aan vakantiegangers. Het was echt niet normaal hoe

slijmerig ze deden tegen die mensen. Alleen maar omdat ze een zwembad vol geld meebrachten en van plan waren dat in een paar weken uit te geven.

De Westwijkers zagen de toeristen graag komen. Chris niet. Ze werd er behoorlijk moedeloos van als het strand weer vol lag met aanstellerige meisjes in piepkleine bikini's. En met grote jongens die met frisbees gooiden om indruk op de bikini's te maken. En op de talloze families die overal op de terrassen zaten, zich volpropten met vis en patat en vreselijk veel lawaai maakten. Maar het ergste vond ze nog wel dat haar geliefde Koesja nergens meer welkom was, omdat er in de zomer ineens overal borden met VERBODEN VOOR HONDEN verschenen. Hij mocht niet meer op de boulevard, niet meer op het strand en zelfs niet meer in de duinen om op konijntjes te jagen!

Chris had Koesja vier jaar geleden in de zomer gevonden. Hij was toen nog maar heel klein. Zijn baasje had hem aan een boom vastgeknoopt en was zelf lekker vakantie gaan vieren. Toen Chris de kleine pup vond, was hij meer dood dan levend. Ze had hem mee naar huis genomen. Meneer en mevrouw Appelboom hadden het belachelijk gevonden dat ze dat vieze beest probeerde te redden. Maar omdat ze dachten dat hij het toch niet zou halen, gaven ze Chris toestemming om Koesja bij zich in haar slaapkamer te houden. Wel lachten ze haar smakelijk uit toen Chris vroeg of ze de hond naar de dierenarts mocht brengen. Alsof ze

geld zouden uitgeven aan die halfdode vlooiënbaal!

Drie dagen en nachten bleef het spannend of Koesja zou blijven leven. De vierde dag stond hij ineens op, nog wankel op zijn pootjes, waggelde naar Chris toe en likte haar in haar gezicht.

‘Nou, dat is dan ook weer opgelost,’ zei Chris’ moeder. Ze probeerde vrolijk te klinken, maar haar stem sloeg over van de zenuwen. ‘Die hond kan nu naar het asiel, daar weten ze wel wat ze ermee aan moeten.’

‘Dit is mijn hond! En hij blijft hier!’

Chris was toen nog maar acht jaar oud, maar niet minder koppig dan nu. Ze ging recht tegenover haar moeder staan met haar handen gebald in haar zakken.

‘Hahaha,’ lachte haar moeder zogenaamd vrolijk, ‘een hond, stel je voor! Nee hoor, geen sprake van!’

‘Ik zal zorgen dat jullie geen last van hem hebben. En ik zal zijn eten betalen van mijn zakgeld.’

‘Praat geen onzin, Christina,’ zei haar moeder. Ze draaide zich om, verspreidde daarmee een wolk van parfum en liep de kamer uit.

Natuurlijk was Chris niet van plan om Koesja weg te doen. Twee weken lang hield ze hem verstopt in haar kamer. Toen kwamen haar ouders erachter wat ze gedaan had, doordat Koesja de poot van een antiek tafeltje per ongeluk voor een stuk hout had aangezien. Meneer en mevrouw Appelboom zaagden zo ongeveer drie jaar door over de straffen die ze Chris

zouden opleggen. Om te beginnen zouden ze haar naar een streng internaat voor zwakzinnige kinderen sturen. Ook zou ze huisarrest krijgen voor de rest van haar leven en haar zakgeld werd ingehouden tot haar tachtigste. Chris had haar arm om de dikke vacht van haar hond heen geslagen en wachtte geduldig tot haar vader en moeder uitgeraasd waren. Ze wist uit ervaring dat ze het uiteindelijk weer zo druk zouden krijgen met zichzelf en met ruziemaken dat ze Chris vergaten. En daarmee de hond.

Koesja was al lang geen zielige magere pup meer, maar een stoere zwarte herdershond die eruit zag als de wolf van Roodkapje. Sinds de dag dat Chris hem gered had, waren ze onafscheidelijk geweest. Koesja deed alles voor haar. En omdat Chris eigenlijk geen andere vrienden had, hield ze meer van Koesja dan van wie ook op de hele wereld. Nadat ze deze middag ontsnapt waren, liepen Chris en haar hond samen over het strand. Koesja snuffelde fanatiek langs de vloedlijn. Hij vond het heerlijk te kijken of er iets eetbaars te vinden was tussen alle aangespoelde rommel. Hoe smeriger, hoe beter.

Chris merkte dat ze zelf ook best iets zou lusten. Het was al halverwege de middag en de laatste keer dat ze gegeten had, was vanmorgen bij het ontbijt.

Ze rommelde in de zakken van haar jas. Daar kwam alleen een half opgegeten rolletje drop uit. Ze zou terug naar huis moeten. En maar moeten hopen

dat haar moeder niet al te kwaad zou zijn. Terwijl Chris de laatste dropjes achter elkaar in haar mond propte, hoorde ze Koesja blaffen. Ze keek op. In de verte zag ze dat een man een klein bootje het strand op trok. Koesja sprong opgewonden om hem heen en maakte zo veel mogelijk herrie. Chris begon meteen te rennen.

‘De toeristen zijn vroeg dit jaar,’ mopperde ze.

Het was pas halverwege februari. Normaal kwamen ze pas als het weer wat beter werd.

‘Hou die hond bij je!’ riep de man kwaad toen Chris hijgend aan kwam lopen.

Chris pakte Koesja bij zijn halsband. Koesja zette zijn nekhaar overeind en gromde. Hij leek meer dan ooit op een echte wolf! De man zag er ook griezelig uit. Hij was groot en had kille, lichtblauwe ogen. De wind speelde in zijn vlassige blonde haren. Er liep een

litteken schuin langs zijn wang. Misschien was dit toch geen toerist, dacht Chris. Er liep een rilling over haar rug. Toen schopte de man naar Koesja.

‘Hoepel op met die hond, zei ik!’

Zijn laarzen misten Koesja op een haar na. Chris sprong onmiddellijk voor haar hond.

‘Dit is mijn strand. Wij wonen hier! Als iemand moet ophoepelen, bent u het!’ Haar ogen fonkelden van woede.

De man kwam dreigend op haar af. Op dat moment rukte Koesja zich los en beet in zijn arm. De man gaf een schreeuw van pijn. Chris floot kort en Koesja liet de arm met tegenzin los. Hij ging naast Chris zitten, maar bleef de man zo vuil mogelijk aankijken.

Even leek het erop dat de woeste man Chris wilde slaan, maar toen bedacht hij zich. Hij pakte uit het bootje een groot pakket dat met touwen bij elkaar was gebonden. Moeiteloos sloeg hij het over zijn schouder. Hij was zo sterk als een buffel! Geen wonder dat hij er ook zo uit zag. Buffelmans keek Chris nog even woedend aan en draaide zich toen zonder iets te zeggen om. Met grote passen liep hij naar de duinen.

Nu pas merkte Chris dat ze stond te trillen als een pudding die net uit zijn bakje kwam. Zo’n glimmende rode drilpudding met spikkels erop. En met chocola en slagroom ernaast. En toen herinnerde ze zich ineens ook weer dat ze honger had. Er zat niets anders op: ze moest naar huis.

Nieuwe buren

Chris sloop voorzichtig via de voordeur naar binnen. Ze hoopte dat ze de keuken kon bereiken zonder dat haar moeder in de gaten had dat ze weer terug was.

'Sst!' zei ze tegen Koesja, die vrolijk met zijn staart vier jassen tegelijk van de kapstok af kwispelde.

Op dat moment vloog de deur naar de woonkamer open.

'Christina, liefde!'

Mevrouw Appelboom stond in de deuropening. Ze droeg haar beste jurk en straalde van geluk. Chris had nog nooit iemand zo onecht zien lachen.

‘Ik dacht al dat ik je hoorde. Heb je een fijne wandeling gemaakt?’

Zelfs Koesja keek verbaasd. Dit was dan ook zeer alarmerend. Mevrouw Appelboom stond meestal te gillen als een fluitketel wanneer Chris er weer eens met Koesja vandoor was gegaan. En nu noemde ze haar ontsnapping ineens ‘een fijne wandeling’. Dit kon maar één ding betekenen: er was bezoek. Als er andere mensen in de buurt waren, werd mevrouw Appelboom meestal een heel ander mens. Op gewone dagen liep ze spiedend door het huis om te kijken of er niet per ongeluk ergens een stofje lag. Of hield ze zo lang haar mond op zo’n kwade manier dat de stilte bijna op schreeuwen leek. Meneer en mevrouw Appelboom waren goed in het spelletje ‘wie het eerst zijn mond opendoet heeft verloren’. Op die dagen praatten ze via Chris met elkaar. Dan begonnen ze elke zin met: ‘Sommige mensen schijnen te denken dat...’ Of: ‘Sommige mensen menen alles beter te weten, maar...’ Met sommige mensen bedoelden ze elkaar, wist Chris. Ze vroeg zich af of ze nou echt niet doorhadden dat zij dat ook heus wel snapte.

Nóg een favoriete hobby van mevrouw Appelboom was het doornemen van haar lange lijst met dingen die verbeterd konden worden aan haar dochter. Waarom droeg Christina altijd die oude spijkerbroek? Waarom liet ze haar haren altijd zo kort knippen? Waarom ging ze niet gezellig op balletles? Andere meisjes waren zó elegant, waarom leek Chris niet meer op

hen? 'Pianoles hoort nu eenmaal bij de opvoeding, Christina. Waarom ben je toch altijd zo dwars?'

Maar als ze bezoek hadden, dan was het andere koek.

'Dit is mijn prachtige dochter Christina,' straalde mevrouw Appelboom. Ze gaf Chris een ferme zet in haar rug, zodat ze de kamer in struikelde. In de woonkamer zaten een man, een vrouw en twee kinderen.

'En dit is de familie Loman,' kwetterde Chris' moeder. 'Geef ze eens netjes een hand.'

De nieuwe burgemeester en zijn gezin, begreep Chris. Haar moeder liet er geen gras over groeien.

Zuchtend liep Chris naar voren met een uitgestoken hand. Ze schaamde zich dood en durfde deze mensen bijna niet aan te kijken. Wat zouden ze wel niet denken? Tot haar stomme verbazing gaf de man haar stiekem een knipoog. Zou hij echt begrijpen hoe opgelaten ze zich voelde?

'Ik ben Erwin Loman,' zei hij. Hij had een warme, rustige stem en vriendelijke ogen. 'Dit zijn mijn vrouw en mijn twee kinderen, Jack en Tessa.'

Chris gaf iedereen een hand. Ze deed dat zo onhandig dat ze er bij Tessa naast greep, en bijna met haar hoofd tegen Jack aan knalde toen ze haar evenwicht verloor. Chris werd rood tot achter haar oren.

Jack was een lange jongen met blonde krullen en een tandpastaglimlach. Precies het soort jongen waar alle meisjes bij haar op school giechelend omheen

zouden draaien. Tessa was beslist de droomdochter van mevrouw Appelboom. Ze droeg prachtige kleren en had haar lange blonde haren in een strakke paardenstaart.

‘Wat een mooie hond,’ zei Jack. ‘Hoe heet hij?’ Hij aaide Koesja over zijn kop. Chris vond het maar raar dat die vreemde jongen zomaar aan haar hond zat. Eigenlijk beviel het haar niet. Vooral niet omdat Koesja wel erg blij reageerde. Hij was háár hond!

‘Koesja,’ zei ze kort. Ze trok haar hond aan zijn halsband terug, zodat Jack tenminste met zijn tengels van hem af zou blijven.

‘We hebben hem gevonden toen hij nog heel klein was,’ koerde Chris’ moeder. ‘Het arme ding. Je had geen stuiver meer gegeven voor zijn leven.’ Ze aaide Koesja afwezig over zijn vacht en veegde toen snel haar hand af aan haar jurk. ‘Mijn man en ik hebben náchten bij hem gewaakt. We hebben de dierenarts erbij gehaald, maar die kon ook niets doen. Het was verschrikkelijk.’ Mevrouw Appelboom pinkte een denkbeeldig traantje weg. ‘Maar na vier dagen stond hij ineens op en likte mijn hand. Ongelofelijk, hè?’

Chris keek verbaasd opzij. Het probleem met haar moeder was dat zij haar eigen verhalen geloofde. Zodra ze iets hardop gezegd had, dacht ze dat het echt waar was. Maar deze keer ging ze wel erg ver.

De familie Loman maakt aanstalten om weer op te stappen. Chris’ moeder schoot overeind met de snelheid van een raket.

‘Nog een kopje thee?’ vroeg ze lief.

Nog voor ze hadden kunnen weigeren, had ze al ingeschonken. Jack, Tessa en hun ouders lieten zich beleefd weer terugvallen in de stoelen.

‘Waarom laat je Jack en Tessa niet even je kamer zien, Christina?’ zei haar moeder.

Het probleem met Chris’ moeder was ook dat ze dingen kon laten klinken alsof ze een vraag stelde, terwijl ze eigenlijk gewoon een bevel uitdeelde. Nog net voordat ze de woonkamer verlieten, hoorde Chris haar moeder vragen: ‘Wat doet u eigenlijk voor de kost, meneer Loman? Wát?! Ben u de nieuwe burgemeester? Dat had ik nou nooit kunnen raden!’

Jack en Tessa keken nieuwsgierig rond in de kamer van Chris. Ze vonden het nieuwe buurmeisje maar een vreemd kind. En die moeder was duidelijk niet helemaal lekker. Volgens Tessa kon je daarop zitten wachten als je tussen de koeien ging wonen. Jack hoopte vooral dat zijn ouders snel zouden ontsnappen aan mevrouw Appelboom, zodat ze tenminste weer gewoon naar huis konden. Hij had echt wel in de gaten dat Chris het helemaal niet prettig vond dat ze er waren. En na die eerste keer durfde hij ook niet meer aan haar hond te komen.

Jack bekeek Chris’ computer. Tessa liet zich gewoon op het bed neervallen. Haar blonde paardenstaart wipte mee met elke beweging die ze maakte.

‘Woon je hier al lang?’ vroeg ze. Ze wachtte het

antwoord niet af. 'Wij komen uit de stad. We zijn alleen maar hier naar toe verhuisd omdat mijn vader burgemeester wordt. Het is hier wel een beetje een dooie boel, of niet?'

Chris balde haar vuisten achter haar rug. 'Helemaal niet! Er is hier van alles te doen.'

Wat dan? Koehappen?' Ze lachte om haar eigen grapje.

Chris werd driftig. Hoe durfde die opgeprikte meid haar geliefde Westwijk belachelijk te maken? 'Als je je te goed voelt voor ons, dan ga je maar weer lekker terug naar de stad, hoor. Kan mij niks schelen.' Het kwam er kattiger uit dan Chris bedoelde, maar dat kind werkte op haar zenuwen.

Tessa leek er niet mee te zitten. 'Thuis zat ik op pianoles,' zei ze. 'En op ballet. Hebben ze dat hier ook? Ik zit trouwens in groep 7. Ga jij ook nog naar

de basisschool? Jack gaat al naar de middelbare.'

Hield dat kind maar even twee tellen haar kop, dacht Chris. Ze keek stiekem vanuit haar ooghoeken naar Jack. Hij was gewoon achter haar computer gaan zitten alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Chris zou wel willen schreeuwen dat hij overal van af moest blijven, maar ze wist niet hoe ze zoiets moest zeggen. Ze was enig kind en al zo lang alleen geweest dat haar enige vriend haar hond was. Omdat ze een hekel had aan al dat meisjesgedoe had ze op school ook niet veel vrienden. Het leek wel of de meisjes daar nergens anders in geïnteresseerd waren dan in kleding, make-up en jongens. Chris was ervan overtuigd dat Tessa meteen drie miljoen vriendinnen zou hebben op school. Ze was net zo'n meisje als alle andere met haar moderne kleren en haar rugzak van het juiste merk. En Jack was precies zo'n jongen op wie alle meisjes meteen verliefd zouden zijn. Belachelijk. Chris wilde hun net vertellen dat ze maar beter konden ophoepelen, toen Koesja naar Tessa toe liep en zijn kop op haar schoot legde. Chris wist niet hoe ze het had! Het was nog nooit gebeurd dat Koesja iemand aardig vond die zij niet uit kon staan!

'Brave hond,' zei Tessa en ze aaide hem over zijn kop. 'Wat is het er voor een?' vroeg ze. Haar tachtigste vraag in drie minuten. Chris had nog nooit iemand ontmoet die zoveel vragen tegelijk stelde.

'Een herder,' mompelde ze stug. 'Koesja, kom hier!'

Koesja liep met tegenzin terug naar Chris terwijl hij naar Tessa bleef kijken.

‘Je ouders hebben hem helemaal niet gered, hè?’ zei Jack plotseling. ‘Dat heb jij gedaan.’

Chris verschoot van kleur. Hoe wist hij dat? Jack begon te lachen. Chris werd er verlegen van en keek daarom maar narrig naar de grond. Tessa begon te giechelen, maar Koesja duwde zijn grote snuit in Chris’ hand en gaf haar een duwtje.

‘Niet zo moeilijk te raden, hoor,’ zei Jack. ‘Hij moet duidelijk niets van je moeder hebben. Maar jou kijkt hij aan alsof je de mooiste op de hele wereld bent.’

Chris voelde hoe haar wangen warm werden en probeerde iets te verzinnen om terug te zeggen. Helaas kon ze niets, maar dan ook helemaal niets bedenken.

Gelukkig wachtte Jack haar antwoord niet af, maar draaide hij zich weer om naar haar computer. ‘Je hebt hier een hoop ingewikkelde programma’s op staan. Je lijkt wel een hacker.’

‘En jij lijkt wel iemand van de Geheime Dienst,’ flapte Chris er nijdig uit. ‘Je denkt echt alles van mij te weten, hè?’

Jack en Tessa keken geschrokken op.

‘Ik bedoelde er niets mee,’ zei Jack.

Chris wist dat ze onredelijk was, maar als ze eenmaal boos werd, kon ze niet meer stoppen. Wie dachten deze twee kinderen wel dat ze waren? Met hun verhalen over de stad en hun vader die

burgemeester was? Met hun aanstellerige merkkleding en hun stomme nepmaniertjes? Hoe durfden ze zomaar haar kamer binnen te lopen en allerlei dingen te zeggen over haar en haar hond? 'Dat jullie toevallig hiernaast zijn komen wonen, betekent niet dat we vrienden hoeven te worden, hoor. Met een beetje geluk zien we elkaar nooit meer!'

Tessa stond op. 'Ik denk dat we beter kunnen gaan, Jack,' zei ze nuffig.

'O, werkelijk?' sneerde Chris. 'Is het heus? Je hebt natuurlijk de rest van de middag nog nodig om in je balletpakje je piano te poetsen. Precies zoals toen je nog in de stad woonde. Waar alles zo fantástisch was, zo veel beter dan hier.'

Tessa rolde met haar ogen naar Jack.

Jack keek nog even naar Chris en liep toen achter zijn zusje aan, de kamer uit.

Nadat de kamerdeur achter hen dichtsloeg, ging Chris naast Koesja op de vloer zitten en begroef haar hoofd in zijn dikke vacht. Haar woede verdween even snel als hij opgekomen was. 'Dat heb ik weer fijn aangepakt,' zei Chris somber.

'Woef,' zei Koesja.

Chris vond dat hij groot gelijk had: ze h ad ook haar mond moeten houden. Wat zouden ze wel niet van haar denken? Ze nam zich voor om Jack en Tessa vanaf nu zo veel mogelijk te ontwijken.